

Cơn Mơ Đất Nung

Long Nguyên

- Anh đang ở đâu?

Tôi đột ngột bừng tỉnh vì cuộc điện thoại gọi đến lúc giữa đêm. Là một giọng nữ với âm sắc mơ hồ không mang mùi vị nào của quá khứ, không chút manh mối để hình dung, trong màn đêm tĩnh mịch tiếng nói lao đến như những âm thanh mờ ảo vang vọng giữa khoảng trống xa xăm. Nghe chừng có điều gì đó rất đổi thân quen nhưng không thể vẽ phác nên hình hài cụ thể, dù có cố gắng mấy cũng không khác việc lò mắ vào một chiếc bình rỗng tìm kiếm để chẳng thấy gì cả.

Tôi ở đâu? Ở nhĩ, tôi đang ở đâu? vào giờ này, lúc nửa đêm, trong sự im lặng tuyệt đối của màn đêm tuyệt đối? Bản thân tôi còn không biết nữa. Đang trồng cây trên sao hỏa, cung trăng, đang nằm đếm cá dưới đáy đại dương... hay đang giãy giụa trong khúc đuôi con thằn lằn vừa đứt ...

- Có phải là anh không? Giọng nói lại vang lên như một vật kỳ dị thỉnh thoảng nhẩy ra từ bóng tối. Có thể tôi vừa văng ra khỏi cơn mơ đất nung, cô vừa đập vỡ đó. Trong bóng đêm đặc sệt, tôi giờ chiếc điện thoại lên trước mắt, không khác việc sẫm soi một vật lạ vừa nhặt được trên bãi biển mờ mờ ánh trăng, rồi chợt nhận ra đúng nó là của tôi mà, không có gì nhầm lẫn cả.

Giọng nói mơ hồ phát ra từ vật đó, chính xác là lúc 1 giờ 12 phút. Ngoại trừ tôi. Giờ này thượng đế và tất cả các vị thần đều đang yên giấc cả. Chỉ còn đám yêu tinh và thú dữ tiệt tưng. Kể từ khi thị trường chứng khoán sụp đổ tất thanh khoản, sự bất cẩn đã chìm tôi xuống đáy vực trong cơn bĩ cực force sell, thổi bay mười ba năm thành quả của tôi. Đã nhiều đêm liền tôi không có được một giấc ngủ nào tử tế. Vài người tôi biết đã ra đi mãi mãi, kẻ nhảy cầu, người tự treo cổ, khi thì vì thuốc ngủ... Còn tôi, tôi không nhớ mình đã dùng gì trong những cách đó. Như thể phần hồn đã lìa bỏ thể xác tôi nhưng không chịu rời đi mà lượn lờ ngay trước mắt. Đặt tôi trong bộ dạng luôn luôn kinh tởm bản thân nhưng lúc nào cũng phải đối diện với cái thẳng người hiện hữu trước mặt. Tình thế như vậy có thể sẽ khiến người ta nghĩ mình đã trở nên hoang tưởng, cho dù nhân loại có trải qua điều tồi tệ ghê ghớm nhất thì cũng chẳng có ai sẽ cảnh báo cho tôi, rồi nói những điều ngớ ngẩn, lúc giữa đêm.

Nhưng mà sự việc đã xảy ra như thế. Tôi đã nói gì với cô gái lạ? Cô ta hoang tưởng, cô ta gọi nhầm số, cô ta nhầm lẫn tôi là ai đó... tôi cũng không nhớ nữa, có thể là những lời bực dọc vô nghĩa, hoặc có thể tôi đã chẳng nói gì cả, chỉ là khoảng trống của sự im lặng kéo dài, chẳng có mỏ neo ràng buộc nào níu giữ tôi phải đàm thoại.

Rồi giọng nói rời đi như cách một cơn gió lạc bầy mát hút vào bóng tối giá buốt bên ngoài những cửa sổ mùa đông, không dấu vết. Tôi còn bàng hoàng một lúc nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại đã tắt, đuổi theo những suy tưởng không thành hình một cách vô nghĩa. Chẳng có cuộc gọi nào vừa diễn ra, chỉ là hư phẩm từ sự thoái hóa trí tưởng tượng của tôi. Quay trở lại trong màn đêm đổ vỡ của mình để đỡ dành bản thân hàn gắn vào giấc ngủ bao giờ cũng là một việc nặng nhọc bất khả thi.

- Anh-đang-ở-đâu? giọng nói vừa nghe xong nhưng dường như đã từ lâu lắm. Cuộc gọi lại đến lúc giữa đêm nghe như ai đó vừa nện vỡ bức tường kính khổng lồ sụp đổ bên tai mình, xói tung mọi góc ngách cơn mơ. Tôi trời dậy từ trong giấc ngủ chập chờn không đầu không cuối, hai mắt vẫn nhắm nghiền, vừa nghe điện thoại một tay, tay còn lại lục soát quanh đầu, vẫn chưa chạm được cơn đau đầu đầu kinh khiếp ẩn náu bên trong.
- Anh đang ở đâu? Giọng cô gái lặp lại khi đối phương vẫn im lặng.
- Mà cô là ai thế?
- Là em đây.

Cô gái đêm qua? Vậy ra là Cô gái của cuộc gọi đêm trước. Tôi đã nói gì đêm trước, không tài nào nhớ nổi. Thậm chí chuyện đó có diễn ra hay không tôi còn không chắc nữa. Tôi im lặng ném trải sự bất lực, tinh thần trở nên cùng cực đến thảm thương. Cơn đau đầu lại ập đến như có tận hai bầy thú hoang đói khát ở hai bên bìa rừng tranh nhau xé nát tôi từ bên trong. Từ trong bóng tối tôi đột nhiên thèm khát ánh bình minh, liên tưởng cảnh tượng cái nắng lưng chừng ngày sẽ lười nhác trườn trên giường ngủ liếm qua nửa người tôi sau

khi chen qua từ rèm cửa sổ, mang theo dáng vẻ uể oải của một ngày mới hứa hẹn sẽ chẳng có mùi gì đáng ngửi.

- Anh vừa nằm mơ à? - cô gái lại từ đâu đó trôi lên.
- Ờ... tôi đang lơ mơ. tôi cố gắng trả lời, trong đầu mơ hồ chấp vá những mảnh vụn ký ức còn sót lại đầu đó, như một đũa trẻ chơi ghép hình bới tung sọt rác trong góc phòng tìm mảnh ghép đã mất.
- Anh đã mơ gì?
- Đang nằm trong bụi cỏ.
- Há??

Ờ... thì đang tới đoạn... giữa những ngón tay tôi và những ngón tay của cô bạn gái hồi học chung lớp 7, cảm giác va chạm tuyệt vời như một dòng sông băng. Hai cánh tay đang đu đưa giữa cánh đồng ngày thu lộng gió, trên đầu có những đám mây như những cái kẹo bông gòn xanh xanh đỏ đỏ màu bạc hà bó thành từng bó chạy lui chạy tới. Hàng ngàn hoặc nhiều hơn nữa những con ong mật bận rộn chẳng mình mẩy đầy phấn hoa đang nghe ngao hát khúc trường ca cổ đại. Hai đũa tui tui vừa nằm lẫn trên đồng cỏ giương mắt ngắm bầu trời... chưa kịp nghĩ ra tiếp theo sẽ làm gì thì bị cô xộc đến.

- Há?!
- Thì là vậy đó.
- Nói thật với em đi, anh đang ở đâu?
- Ờ thì ... chắc là vừa ngồi dậy lơ vơ trên đồng cỏ...
- Anh nghiêm túc chút coi.
- Thật đó. Cô đã làm tôi bị bỏ lại mình ên trên đồng cỏ, cô bạn của tôi đi mất rồi, đàn ong của tôi nữa.

- Ê, giờ này anh không ngủ chứ?

Lần này âm điệu có phần khác biệt nhưng sự khác biệt là mơ hồ không dễ nhận biết. Hãy hình dung, một cô gái trẻ vừa đi ngang qua vạt nắng bình minh lúc 6 giờ 15 phút, không gian xung quanh cô ấy và những vang vọng tỏa ra một thứ mùi hương khó diễn đạt lên vào phòng khi ta trong tình trạng giữa thức và ngủ, một cảm giác không rõ ràng phảng phất, ý thức mong manh về nó gợn lên rồi tan biến trước khi kịp định hình.

- Vừa uống xong lon cà phê thứ hai, tôi đáp.
- Oh, cho em địa chỉ quán.
- Không có.
- Anh lại nữa rồi, thật lòng với em một chút được không?
- Quanh tôi chỉ gió và đồng cỏ, có ai ghi địa chỉ đâu mà.
- Há? Anh đang đi tìm cô bạn lớp 7 trên đồng cỏ đêm qua? - cô gái hỏi.

Tôi nghe âm vang mong manh tựa như tiếng thở dài lóe lên trong tích tắc mong manh đó.

- Không. Tôi Vẽ.
- Há??
- Vẽ đó mà.
- V...v... vẽ? anh biết vẽ tranh?
- Có lạ gì đâu mà.

Bên kia đầu dây có thể nghe thấy hơi thở của sự im lặng như tiếng hát không lời từ trong cơn gió, âm thanh lướt qua tai tôi nhẹ như nhúm lông vũ lập lờ bất định hoang mang trên đồng cỏ.

- Anh đang vẽ cánh đồng thu lộng gió? Cô gái hỏi
- Cô biết đó, Phủ kín tầm nhìn của tôi hiện giờ là đồng cỏ tháng mười mở rộng ra bát ngát, những cơn gió đang dịch chuyển mọi vật về hướng nam, có hai vệt màu vàng thur đang nhảy nhót, như hai cánh tay khẳng khiu bị thời gian bỏ mặc kéo nhau chạy tới chân trời - im lặng giãn ra ở khoảng giữa hai hơi thở, tôi hít một hơi dài rồi nói tiếp - Nhưng tôi đang vẽ một quả trứng thần lẩn. Mà biết đâu khi vẽ xong nó không là trứng nữa.
- Há? Cái quỷ gì, đồng cỏ lẩn mạn thế sao anh lại vẽ trứng thần lẩn?

Tôi rít hai hơi điều mild seven đang vắt vẻo trên môi rồi không thở ra mà há rộng miệng một cách chậm rãi để làn khói tự do dẫn hương bạc hà lang thang trên đồng cỏ. Tôi nói.

- Tại sao không thể chứ, không lẽ tất cả những quả Tomahawk từ tiêm kích F16 của Ukraina đang lao tới lãnh thổ Nga sẽ mất tín hiệu chui tòm xuống Bắc Băng Dương khi chúng biết tôi làm vậy?

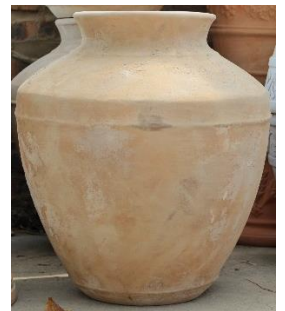

- Thôi em chịu thua. Anh còn chưa chắc nó là trứng nở kia.
- Ủ, khi nào vẽ xong mới biết.
- Mà anh cứ lang thang một mình mãi thế sao?
- Không, tôi vẽ cùng bạn tôi Mozart đang chơi nhạc. Mà không ông ấy quá già, chắc là ai đó đang chơi nhạc Mozart cỡ vũ tôi.

- Anh ngủ chưa? nói chuyện với em một lát?
- Được. - Tôi đưa điện thoại lên mắt nhìn đồng hồ, 1 giờ 17 phút đêm.
- Anh đang làm gì?
- Uống bia.
- Một mình?
- Với bạn.
- Là cô bạn lớp 7 đó hay ông bạn già Mozart của anh?

Tôi nhả một màn khói để chúng tự lấp đầy vào sự im lặng, rồi nốc liền hai ngụm bia.

- Em sẽ không hỏi anh ở đâu. - Tôi chưa kịp phản ứng thì cô ấy đã nói tiếp - Nhưng mà đừng vội. Nói cho anh biết một bí mật, em có dự cảm là chúng ta đã qua đoạn tồn tại song song, đang tiến dần tới điểm giao nhau, sẽ sớm cắt nhau thôi, cách này hay cách khác em còn chưa biết, nhưng chắc sẽ sớm thôi.
- Dự cảm?
- Phải, là kiểu giác quan thứ sáu đó. Dự cảm của em mạnh mẽ hơn giác quan thứ sáu nhiều lần, đáng tin cậy hơn cả một trăm mười tám tổ hợp Aegis.
- Nghe hay đó. Nhưng sao phải đúng là một trăm mười tám nhỉ? Gã Aegis trên khu trục hạm chuyên tóm tiêm kích tàng hình ấy hả?
- Đừng ghẹo em. Em nói thật đó. Con số đó nó tự nhảy phóc ra trong đầu khi em đang nói, không quan trọng.
- Nhưng mà cô còn chưa biết là trên mặt tôi có tận ba con mắt. Chúng ta chưa từng biết nhau. Tôi không sử dụng mạng xã hội hay ứng dụng chat nào để cô có thể truy tìm. Cũng chả tài cán gì.
- Không quan trọng. Tin em không, ngay lần đầu, em chắc chắn sẽ bắt được anh ở chính giữa đám đông một triệu người - có chút ngập ngừng dường như là sự chuyển tiếp trong hơi thở, hoặc chỉ là đăng ấy đang chuyển điện thoại từ tai trái sang tai phải, tôi cảm giác thế, rồi cô gái tiếp - Anh cao hơn những người thấp và thấp hơn những người cao. Em nói đúng không kia.
- Ủm, Chắc vậy.
- Anh không nổi trội như những người nổi trội nhưng vẫn hơn phần lớn những gã rác rưởi như tên bạn trai cũ của em, gã vừa đột tử vì thua lỗ. Tóm lại anh là một gã bình thường trong số những gã bình thường nhất.
- Tôi không chắc lắm.
- Nhưng em thì chắc chắn. Anh phải tin như vậy. Anh có gì muốn nói với em không?
- Cô hãy hình dung. - tôi nói sau khi nốc cạn lon bia và với tay lấy một lon mới trong thùng đá bên cạnh rồi bật nắp - Tôi đã làm ra một cái bình đất nung tối giản đến hoàn hảo. Sự hoàn hảo nằm ngoài tất cả các hành lang lý tưởng, mỹ cảm và công năng.
- À em hiểu, là như cơn mơ đất nung hoàn hảo? - Cô ấy chen vào.
- Ờ, gần gần như vậy. Rồi đập vỡ nó - tôi nói tiếp sau một ngụm bia - đập vỡ nó, rồi thì ghép lại từng mảnh từng mảnh một. Rồi lại đập vỡ nó, rồi lại ráp lại từng mảnh từng mảnh một... và cứ tiếp tục như thế cho đến khi không thể hoặc không muốn đập nữa.
- Vậy nó thành thứ gì?
- Vẫn là chiếc bình cũ với những đặc thù mới. Những vết rạn nứt, những lồi lõm, những lỗ hổng không thể hàn gắn... nhưng xét cho cùng nó vẫn cứ là một chiếc bình đất nung.
- Chắc chả công dụng gì?

Một sự im lặng ngắn. Tôi bật quẹt mồi điếu thuốc rít một hơi dài và nói tiếp.

- Lúc này tôi sẽ lấp bên trong nó một bóng đèn, đặt nó vào trong bóng tối và quan sát cách ánh sáng nhìn xuyên qua nó, cách nó nhìn xuyên qua bóng tối, cách bóng tối nhìn xuyên qua mọi thứ và những phản chiếu.
- Anh lại thấy gì?
- Vẫn một cái bình đất nung.

Sự im lặng đông đặc bao phủ kéo dài hơn lúc trước.

- Này anh còn đó chứ? - Cô gái phá vỡ im lặng - Em phải khẳng định lại dự cảm của mình một cách chắc chắn, nhưng trước hết phải xác định vài dấu hiệu.
- Dấu hiệu?
- Như những Cơn Mơ Đất Nung đó.
- Tôi chẳng mong gì chúng.
- Anh phải tin, phải có niềm tin thì chúng ta mới tiếp tục được. Không còn cách nào khác. Anh đang ngồi trên bãi biển phải không? - từ nơi nào đó nhưng cô gái quả quyết một cách chắc chắn - Sau lưng anh là một bãi hoang, đã từng là khu nghỉ dưỡng 5 sao. Bên phải anh là đỉnh núi tối đen có vách đá lởm chởm như tấm lưng những gã khổng lồ hết thời đứng bất động, không một mái nhà hay ánh đèn đêm, đương nhiên là chả có ma nào lang thang trên đó từ kỳ sáng thế. (tôi gật gù trong lúc cô gái nói). Nhưng anh nghe đi, sẽ có tiếng nhạc vọng ra từ vách núi, đó là bản Concerto Op. 64, giọng Mi thứ viết cho Violin của Felix Mendelssohn. Anh hãy lắng nghe đi.

Tôi buông lỏng linh hồn để nó tự do trôi trong màn đêm phẳng lặng, khép chặt mắt, dỏng tai về phía vách núi và âm thầm lắng nghe. Như một con mèo nằm im trên chóp đá trong màn đêm, đang huy động mọi giác quan để truy vết con mồi chưa bao giờ hiển hiện. Nhưng một lúc sau thì bất lực, tôi bỏ cuộc. Tôi lên tiếng để trêu ghẹo mặc thị của cô gái, nhưng khi tiếng nói của tôi còn chưa kịp hình thành, đúng lúc đó tiếng nhạc vang lên.

Trong tận cùng nơi sâu thẳm có một vùng không gian khác như vừa nở ra từ vết rạn của một giọt thời gian bị quên lãng, hình thành một dòng chảy miên man ulla đến vũ về tôi trong chốc lát. Tiếng vĩ cầm vang lên diu dặt mơ màng trong tận cùng của vùng dư âm đó. Tất cả chúng bao bọc lấy tôi, mở ra tất cả những cánh cửa hoen rỉ đang khóa chặt quanh linh hồn tôi, mọi thứ tồn tại bên trong sáng dần lên trong bóng tối.

Tôi nhận ra ngay bản Concerto đó không khác việc bắt chợt gặp lại một người bạn cũ còn giữ nguyên dung mạo thời thơ ấu. Tiếng vĩ cầm da diết, nức nở như giọng nói cố nhân thiết tha vọng về từ quá khứ, cất lên ngay trong khúc dạo đầu và lặp đi lặp lại ở mỗi chương, đó là những âm hưởng của hoài niệm xa xôi mãi mãi không bao giờ phai nhạt.

Cơn ớn lạnh đột ngột chạy khắp người, bắt giác tôi ngoái đầu ra sau lưng đảo dác tìm, có lẽ nào cô ấy ở ngay đây. Cô gái là cô gái, hay ảo giác của tôi, hay tất cả chỉ là ảo ảnh. Thực tại là thực tại hay chẳng có gì là thực tại. Ngay khi ý nghĩ còn chưa được chấp nối thành lời thực tại của tôi đã trở thành quá khứ... rồi giọng nói kéo tôi trở về.

- Đừng có dại như thế. (có lẽ nào, cô ấy còn đọc cả suy nghĩ của tôi - tôi nghĩ) Giờ anh hãy nhìn ra biển.
- Cô nói tiếp - ý em là anh phải nhìn qua bên kia chiều không gian ấy, sau lưng những gì anh đang nhìn thấy ấy. Có phải anh đang thấy có hai mặt trăng cười?
- Há? Không thể nào! - tôi hơi choáng váng khi bị cuốn theo giọng nói đó và mong rằng mình nhanh chóng trở lại.
- Anh không thấy gì thật sao? Cô ấy giục giã.
- Không - tôi lơ đãng trả lời, rồi bỗng nghe giọng mình mà như giọng một người khác đang kinh ngạc - không, chỉ có một cái cười, cái còn lại như đang mỉm!

Bên kia đầu dây có tiếng cười khúc khích

- Chính là như vậy đó.
- Tôi giương to mắt nhìn chăm chăm ra hai bầu trời đêm lờ mờ sáng như vừa bước ra từ bóng tối, có hai vành trăng khuyết đang trôi trên mỗi bầu trời đó. Một bầu trời đang héch miệng cười với tôi. Tôi nghiêng vai qua phải gần như trút ngược đầu mình về bên dưới, thật kỳ lạ, vầng trăng đang mỉm khi này giờ đã nhe răng cười với tôi.
- Này, anh đã uống nhiều chưa?

Tôi lảm nhảm: hai, bốn, sáu ...

- Lon thứ mười ba rồi.
- Không ổn, anh có ổn không?
- Bình thường không như vậy.
- Anh say rồi?
- Bình thường là vậy.
- Giờ thì sao?
- Chờ á đến
- Ặ...? Bạn - tình - của - anh?
- Không ! Cơn mơ đất nung.

Sự im lặng đột ngột trở lại kéo dài như vĩnh cửu. Như có những cánh tay bóng tối nối dài thêm vô tận. Tôi có thể nghe thấy tất cả im lặng của mọi sự im lặng thế gian đang chìm trong giấc ngủ bất diệt nối dài. Ngoài kia chờ sáng. Chỉ còn lại hơi thở của tôi ồn ồn ngay trước mặt.

Long Nguyên